

namque est peccatum maximum, quod Dei populo magis insultat, et insurgit specialiter adversus eos, qui cætera jam videantur vicisse peccata. Hinc est quod provocat ad singulare certamen, tanquam cæteris jam subactis. Nam et Philistæi illo in tempore timebant omnino adversus Israel inire conflictum, nisi quod de Golia, enormis magnitudinis viro, eorum fiducia tota pendeat. Unde enim ejusmodi animam superbia tentet, quam sibi subjugavit invidia, seu tepiditas ea, quæ solet Deo vomitum provocare (*Apoc. III, 16*); aut pigritia, quæ facit ut boum stercorebus lapidetur? (*Eccli. XXII, 2.*) Unde, inquam, ei superbia, unde extollentia oculorum, cui adeo cætera vitia dominantur, ut adjudicari se ab universis tanquam male sibi conscius arbitretur? Quis denique nisi manu fortis, qui cætera jam sibi potenti virtute vitia subjugavit, adversus nequissimum superbiam ritium dimicaturus accedat? Procedat, inquam, David manu fortis, quoniam non est vincere tantum hostem, nisi in manu forti. Armetur ipse contra Goliath, qui et ursum vicerit et leonem.

3. Videat sane, utrum Saulis ei arma possint prodesse, utrum sæculari sapientia et philosophicis traditionibus, **937** seu etiam divinarum superficiei Scripturarum, quam nimirum occidentem litteram vocat Apostolus (*II Cor. III, 6*): videat, inquam, utrum his armis debellare superbiam, utrum hac via humilitatem apprehendere possit, ut onerari sese magis quam roborari sentiens, hujusmodi arma atque impedimenta projiciat, jactans omnino cogitatum suum in Domino; et de propria penitus desperans industria, sola fide armatus, non reputet Goliath proceritatem, ne forte magnitudinis ejus mole prematur, sed potius psallat spiritu, psallat et mente: *Dominus, inquit, defensor vite mee; a quo trepidabo?* (*Psal. XXVI, 1.*) Nam et Petrus dum nec ventorum violentiam, nec maris profundum, corporisque pondus consideraret, in verbo Domini jactans semetipsum, nec perire potuit, nec timere. At ubi vidit ventum validum venientem, timuit, ipsoque timore protinus mergi cœpit (*Matth. XIV, 28-30*). Simile aliquid etiam nunc athletæ nostro rex Saul suadere tentat: *Non potes, inquit, resistere Philistæo isti, nec pugnare adversus eum, quoniam puer es, hic autem vir bellator ab adolescentia sua.* Verumtamen non acquiescit ille tale aliquid meditari; sed præsumens de virtute ejus, cujus auxilio priora certamina jam vicisset, accedit intrepidus. Colligit igitur, abjectis armis Saulis, quinque lapides de torrente, quos nimirum, cum leviam quæque tolleret, levigare torrens potuit, sed non etiam tollere secum. Torrens quippe (quem utinam pertranseat anima nostra) sæculum præsens est, Scriptura teste, quoniam *generatio adventi et generatio præterit* (*Eccli. I, 4*); tanquam tumens unda undam implens. Quia ergo omnis caro fenum, et omnis gloria ejus tanquam flos agri, hujusmodi

levia facile secum trahit torrens inundans: verbum autem Domini, nullis fluctibus cedens, manet in æternum (*Isa. XL, 6, 8*).

4. Arbitror proinde, non incongrue quinque lapidibus istis, quinquepartitum verbum intelligi, comminationis, promissionis, dilectionis, imitationis et orationis. Horum quinque verborum late patens copia in divinarum reperitur serie Scripturarum. Et forte ipsa sunt quinque verba, quorum meminit Paulus, malens quinque verba loqui in sensu, quam decem millia in lingua (*I Cor. XIV, 19*). *Præterit enim figura hujus mundi* (*I Cor. VII, 31*); et juxta aliud testimonium: *Et mundus transit, et concupiscentia ejus* (*I Joan. II, 17*). Hæc autem verba transiente mundo non modo manent, verum etiam levigantur magis, dum pertranseuntibus pluribus multiplex est scientia. Jam vero collectos istos lapides contra superbiam spiritum dimicaturus David in vase memoriæ suæ reponat, considerans quanta nobis comminetur Deus, quanta promittat, quantam nobis exhibeat charitatem, et quam multa nobis sanctitatis exempla proponat, quemadmodum denique orationum nobis ubique commendat instantiam. Hos, inquam, lapides secum tollat, quisquis superbiam vitium debellare festinat: ut quoties venenatum audet erigere caput, quilibet ex his lapidibus manus cogitationis ejus primus occurrat, percussus in fronte Goliath dejiciatur, operatus confusione. In quo sane conflictu funda quoque necessaria est, longanimitatis formam habens, quam huic maxime certamini nulla ratione deesse necesse est.

5. Quoties ergo vanitatis cogitatio mentem pulsata, si ex intimo cordis affectu divinas expavescere cœperis comminationes, seu promissiones ejus desiderare, non sustinet Goliath utriuslibet lapidis ictum [*alias, jactum*], sed reprimitur illico tumor omnis. Quod si venerit in mentem dilectio illa tam ineffabilis, quam tibi Deus majestatis exhibuit; an non illico inardescens ad charitatem, prorsus abominari incipis et abjicere vanitatem? Sic et exempla sanctorum si diligenti tibi consideratione proponas, erit sine dubio ad reprimendam elationem cogitatio ista perutilis. Jam vero si forte insurgente subito elatione, nihil ex his quæ diximus apprehendere quiverit manus tua; toto fervore ad eam convertere, quæ sola restat, orationem: et continuo quem elevatum videras et exaltatum sicut cedros Libani, subversus impius, jam non erit.

938 6. Sed quæras fortasse, quemadmodum suo ipsius gladio Goliath possis abscindere caput: id enim tanto tibi jucundius, quanto molestius hosti. Dico breviter, quoniam expertis loquor, et qui facile capiant et advertant sine mora, quod in semetipsis crebro sentiunt actitari. Quoties te, provocante vanitate, ad recordationem comminationis divinæ, seu promissionis, aut cæterorum, quæ supra diximus, confundis cœperis et erubescere

re, devictus [*alias, dejectus*] est quidem Goliath sed forsitan adhuc vivit. Accede itaque propius, ne forte resurgat; et stans super eum mucrone proprio caput ejus abscinde, de ea ipse quæ te appetit vanitate perimens vanitatem. Elata siqui-

dem cogitatione pulsatus, si ex ea ipsa materiam et occasionem sumas humilitatis, quo nimirum humilius deinceps et abjectius, tanquam de superbo homine, sentias de teipso; Goliath utique Goliath gladio peremisti.

DOMINICA VI POST PENTECOSTEN.

SERMO I.

De evangelica lectione, ubi turba triduo sustinet Dominum septem panibus reficitur (*Marc. VIII, 1, 9*).

1. *Misereor super turbam, quia jam triduo sustinent me, nec habent quod manducent.* Evangelium, fratres, ob hoc scriptum est, ut legatur; nec ob aliud legitur, quam ut rationabilem consolationem vel desolationem exinde capiamus. Est enim sæcularibus consolatio vana de terrenarum affluentia rerum, vana nihilominus de earum penuria desolatio. At Evangelium, sæculum veritatis, nemini blanditur, nullum seducit. Talem in eo se quisque reperiet, qualis fuerit: ut nec ibi timore trepidet, ubi non est timor; nec lætetur cum male fecerit. Sed quid dicit Scriptura? *Si quis auditor est verbi, et non factor, hic comparabitur viro consideranti vultum nativitatis suæ in speculo.* Consideravit enim se, et abiit, et statim oblitus est qualis fuerit (*Jac. I, 23, 24*). Nos autem, fratres, non sic, obsecro, non sic; sed consideremus nosmetipsos in ipsa, quam audivimus, sacri Evangelii lectione, ut proficiamus ex ea, et corrigamus secundum eam, si qua in nobis reprehendamus corrigenda. Propter hoc enim optat Prophetia dirigi vias suas, ad custodiendas justificationes Domini: *Tunc, inquit, non confundar, cum perspexero in omnibus mandatis tuis* (*Psal. CXVIII, 5, 6*). Et ego quidem non confundor, sed glorior pro vobis, fratres mei, quoniam Salvatorem in deserto secuti, securi existis ad eum extra castra; sed vereor ne quis forte in tridua expectatione pusillanimitas inveniatur, et in Ægyptum sæculi hujus nequam vel corde, vel etiam et corpore revertatur. Merito proinde clamat divina Scriptura, et dicit: *Expecta Dominum, viriliter age, et confortetur cor tuum, et sustine Dominum* (*Psal. XXVI, 14*). Sed quandiu necesse est sustinere; Prorsus donec misereatur tui. Quæris quando? *Misereor, inquit, super turbam, quia jam triduo sustinent me.*

2. Viam enim trium dierum eas necesse est in deserto, si gratum Deo tuo offerre volueris sacrificium; et triduo sustineas Salvatorem, si miraculi panibus desideras satiari. Prima est dies timoris; dies, inquam, declarans et illuminans tenebras tuas, interiores scilicet, et horrendum gehennæ supplicium demonstrans, in quo sunt tenebræ exteriores. Hujusmodi siquidem cogitatio, sicut ipsi nostis, nostræ solet exercere primordia conversionis. Se-

cunda est pietatis dies, qua respiramus in luce miserationum Dei. Tertia dies est rationis, in qua veritas innotescit, ut tanquam ex debito quodam naturæ sine aliqua contradictione Creatori subjecta sit creatura, servus serviat Redemptori. Exhinc jubemur jam discumbere, ut charitas ordinetur in nobis; exhinc aperit Dominus manum suam, et implet omne animal benedictione. Verum quoniam apostolis dicitur: *Facite homines discumbere*; quorum nos, licet ad confusionem nostram, habetis vicarios qualescunque, discumbere **939** vos admonemus, fratres charissimi, ut refecti pane benedictionis subsistere possitis in via; ne forte misera necessitate compulsi descendatis et vos in Ægyptum, et incipiant vobis illudere, qui necdum vobis cum in deserto secuti sunt Salvatorem. Miseri sane et ipsi, qui non exiere cum exeuntibus; sed plane miserabiliores omnibus hominibus, qui profecti quidem cum aliis, sed non cum aliis sunt refecti.

3. Porro si fuere qui, discumbentibus aliis, post dumeta seu diversoria quævis absconditi latuere, homines ejusmodi jejunos vacuosque remansisse quis nesciat? Sic et eos nihilominus, qui levitate et curiositate ducti, circumquaque vagantes, minime resederunt; aut si qui resederunt quidem, sed non in ordine, nec in numero cæterorum. Hortamur proinde charitatem vestram et pastorali sollicitudine admonemus, ne quis ex vobis inveniatur angulos amare, sectari latebras, quærere diverticula; quoniam qui male agit, odit lucem et non venit ad lucem, ut non arguantur opera ejus (*Joan. III, 20*). Sed nec inveniatur in vobis, qui circumferantur omni vento doctrinæ, instabiles et inquieti, nihil in se sollicitatis, nihil gravitatis habentes, tanquam pulvis, quem projicit ventus a facie terræ. Nam de his quid dicam, quorum manus contra omnes, et manus omnium contra ipsos? Hi sunt qui separant semetipsos, animales; spiritum non habentes; quoniam nemo in spiritu Dei loquens dicit anathema Jesu (*I Cor. XII, 3*). Nequissima plane et perniciosissima pestis; quoniam universos unius obstinatio turbat, et fit omnibus discordiæ fomes, materia scandalorum. Denique Prophetam audi, qui de vinea Domini loquens: *Singularis, inquit, ferus depastus est eam* (*Psal. LXXIX, 14*). Pro hujusmodi rogo et obsecro vos, fratres mei, fugite simulationem omnem, et angulos propriæ voluntatis; fugite inquietudinem et spiritum levitatis; fugite

obstinationem, et nequissimum vitium singularitatis: nisi forte, quod absit! fraudare vultis animas vestras panis edulio benedicti.

4. Jam vero, ne longius protraham vos, septem panes quibus reficiamini, isti sunt. Primus panis, verbum Dei; in quo vita hominis est, sicut et ipse testatur (*Luc. iv, 4*). Secundus panis, obedientia est; quoniam *meus cibus est*, inquit, *ut faciam voluntatem ejus qui misit me* (*Joan. iv, 34*). Tertius panis, meditatio sancta, de qua scriptum est: *Cogitatio sancta conservabit te* (*Prov. iv, 6*); et æque alio in loco nominari videtur panis vitæ et intellectus (*Eecli. xv, 3*). Quartus panis, orantium lacrymæ. Quintus vero, poenitentiae labor est. Nec miraberis, quod laborem aut lacrymas panem dixerim, nisi forte excidit tibi quod in Propheta legisti: *Cibabis nos pane lacrymarum* (*Psal. lxxix, 6*); et item in alio psalmo: *Labores*, inquit, *manuum tuarum quia manducabis, beatus es et bene tibi erit* (*Psal. cxxvii, 2*). Sextus panis est jucunda unanimitas socialis; panis, inquam, ex diversis granis confectus, fermentatusque gratia Dei [*alias*, utique sapientia Dei]. Porro septimus panis est eucharistia; quoniam *panis*, inquit, *quem ego do, caro mea est pro mundi vita* (*Joan. vi, 52*) [51].

SERMO II.

De septem misericordiis.

1. *Misericordias Domini in æternum cantabo* (*Psal. lxxxviii, 2*). Ut quid enim mihi insipiens nescio quæ cogitatio de poenitentiae hujus onere murmurat, ut aggravet illud super cervicem meam? Aliud onus sentio, suavius quidem, sed utique multo majus. Sic enim onerat me miserationibus suis Deus, sic concludit, sic obruit beneficiis suis, ut onus aliud sentire non possim. Quid enim retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi? Tanta tribuit, et tanta retribuit: et tu mihi de **940** alio onere loqueris? Deficit spiritus meus, prorsus deficit in tanta beneficiorum consideratione. Et licet dignas non sufficiam gratias agere, sed ingratitude prorsus odit anima mea. Peremptoria siquidem res est ingratitude, hostis gratiæ, inimica salutis. Dico ego vobis, charissimi, quoniam pro meo sapere nihil ita displicet Deo, præsertim in filiis gratiæ, in hominibus conversionis, quemadmodum ingratitude. Vias enim obstruit gratiæ, et ubi fuerit illa, jam gratia accessum non invenit, locum non habet. Hinc mihi, fratres, tristitia magna et dolor continuus est cordi meo, quod nonnullos tam pronos ad levitatem, ad risum, ad otiosa et ad scurrilia verba tam faciles video: ut pertimescam valde, ne forte plus quam expediat, divinæ misericordiæ sint immemores, et ingrati tam multis beneficiis suis, aliquando deserantur

(51) Hic in manuscriptis interponuntur sermo trigésimus sextus et tres consequentes de Diversis; præterquam in codice Cisterciensi, in quo notatur, eos transferendos esse inter Diversos. Qui vero hic subsequuntur sermones duo de septem misericordiis,

A a gratia, quam non ut gratiam venerantur [*alias*, habent].

2. Nam de eo quid dicam, qui in murmure et impatientia obstinato perdurat animo; aut quem poenitet adhesisse Deo, et contra morem, et contra rationem, bonum factum poenitentia comitatur, qui sine dubio miserationibus Dei non modo non habet gratiam, sed et contumeliam reddit? Omnino enim, quantum in se est, inhonorat eum a quo vocatus est, quisquis in ejus servitio in tristitia permanet et rancore; eam dico tristitia, quæ secundum carnem est (52), et mortem operatur. Putas ergo quia major illi detur gratia; et non magis etiam quod videtur habere, auferatur ab eo? Nonne enim jure perditum reputatur, quod ingrato donatum est? **B** aut dedisse non poenitet, quod periisse videtur? Oportet proinde gratum esse hominem et devotum, qui percepta gratiæ munera non modo manere sibi desiderat, sed et multiplicari. Nemo sane est qui non facile, si quærit, inveniat, unde plurimum sit obnoxius Deo, quoniam non est qui se abscondat a calore ejus. Sed nos maxime, quos segregavit sibi, et assumpsit ad serviendum sibi soli, si juxta Apostolum non accipimus spiritum hujus mundi, sed spiritum qui ex Deo est, ut sciamus quæ a Deo donata sunt nobis (*I Cor. ii, 12*); omnino plurima inveniemus, unde continuas ei gratias agere debeamus. Quis enim in nobis est, qui non confiteri possit, quoniam misericordia tua magna est super me? Itaque de tanta multitudine miserationum Domini vobis breviter aliquas proponere volo, ut qui sapiens est, occasione accepta sapientior fiat.

3. Septem ego in me video misericordias Domini, quas et vos ipsi, credo, facile invenietis in vobis. Prima est, quod a multis peccatis adhuc in sæculo positum custodivit me; prima quidem, inquam, non inter omnes quas mihi impendit, sed prima inter has septem. Quis enim non videat quod sicut in multa cecidi, sic et in alia cecidissem peccata, nisi Omnipotentis pietas me conservasset? Fateor et fatebor, nisi quia Dominus adjuvit me, paulo minus cecidissem in omne peccatum anima mea. Et hæc quanta dignatio pietatis, quod ingratum et parvipendentem sic gratia conservabat, quod in multis contrarium et contemnentem nihilominus ab aliis benignissime protegebat? At secunda misratio tua super me, Domine, quoniam poterit explicari sermone, quam benigna, quam liberalis, quamque gratuita fuerit? Ego peccabam, et tu dissimulabas; non continebam a sceleribus, et tu a verberibus abstinebas. Prolongabam ego multo tempore iniquitatem meam; et tu, Domine, pietatem tuam. Sed quid prodesset expectatio, nisi

multum variant in vetustis libris: sed hæc varietas non mutat sensum.

(52) Aliis, *Parum honorat....quisquis ei servit tristitia et rancore: si tamen servire ei quis potest in ea tristitia, quæ secundum carnem est.*

sequeretur poenitudo? Cumulus esset damnationis, dicente Domino: *Hæc fecisti, et tacui* (*Psal. xlix, 21*).

4. Tertia proinde misratio fuit, quod visitavit cor meum et immutavit, ut amara fierent quæ male dulcia prius erant: et qui lætabar cum male facerem, et exultabam in rebus pessimis, inciperem demum recogitare ei annos meos in amaritudine animæ meæ. Et nunc, Domine, commovisti terram cordis mei, et **941** conturbasti eam; sana contritiones ejus, quia commota est. Multi enim poenitentia ducti sunt, sed infructuosa; quoniam ipsa quoque eorum poenitentia reprobata est, sicut et prior culpa. Itaque et hæc misratio quarta fuit, quod poenitentem misericorditer suscepisti, ut in eorum numero inveniret, de quibus Psalmista: *Beati*, inquit, *quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata* (*Psal. xxxi, 1*).

5. Sequitur misericordia quinta, per quam mihi continendi deinceps, et emendatius vivendi præstitisti virtutem, ne recidivum paterer, et esset novissimus error pejor priore. Omnino enim manifeste tuæ est, Domine Deus, et non humanæ virtutis, susceptum semel peccati jugum a cervicibus suis excutere; quoniam omnis qui facit peccatum, servus est peccati (*Joan. viii, 34*); nec est jam liberari nisi in manu forti. Jam vero postquam in his quinque miserationibus a malo liberaveris, ut fiat quod scriptum est: *Declina a malo, et fac bonum* (*Psal. xxxiii, 15*): in duabus aliis bona largiris. Hæc autem duæ sunt; gratia promerendi, qua videlicet manus bonæ conversationis indulges; et spes obtinendi, qua donas homini indigno et peccatori de tua toties experta bonitate usque ad cœlestia speranda præsumere.

SERMO III.

De fragmentis septem misericordiarum.

1. Scitis quid fecerim, miser vobis hodie misericordias proponendo? Septem utique panes distribui. Nam si factæ sunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte, quanto magis divinæ miserationes? Multo enim dulcius istæ sapiunt, reficiunt multo melius, ampliusque confirmant cor hominis. Verum multa nobis, ni fallor, ex his panibus hodie cecidere fragmenta. Nam et ego ipse sentiebam inter frangendum multas e manibus evadere micæ, atque inter digitos properantis elabi: utrum ipsi collegitis aliqua, vos videritis. Ego, si nondum fastiditis, nostra, quæ mihi collegeram, sine invidia communicabo, ne forte incurram maledictionem abscondentis frumenta in populis (*Prov. xi, 26*). Primus itaque panis, si bene memini, conservatio gratiæ fuit, quæ me, licet indignum, a multis peccatis prorsus adhuc in sæculo positum custodivit. Hujus ergo tria teneo fragmenta, habentia magnum prorsus delectamentum saporis et alimoniam vitæ. Tribus siquidem modis a peccato memini me conservatum: occasione subtractione, resistendi data virtute, affectionis sanitate. Multa enim in peccata facile ce-

A cidissem, si data esset occasio; sed, Dei miseratione, non me talis opportunitas apprehendit. In multa quoque paulo minus cecidissem, graviter impulsus violentia tentationis; sed virtutem dedit Dominus rex virtutum, ut sub me esset appetitus meus, et ei quam sentiebam concupiscentiæ minime consentirem. Sed a quibusdam tam longe me fecit misratio tua, Domine, ut penitus abominarer ea, et ne ulla quidem eorum me tentatio molestaret.

2. Secundus quoque panis fuit expectatio, qua tardabat ultionem, quia indulgentiam cogitabat. Et hujus ergo panis tria fragmenta accipite, cogitantes longanimitatem quam exhibuit, electionem prædestinationis suæ quam impleri voluit, et charitatem nimiam qua me dilexit. Propter hoc enim expectans exspectavit me Dominus, et non intendit mihi, sed oculos suos avertit a peccatis meis, quasi nolens advertere quantum delinquerem. Propter hoc, inquam, dissimulabat ut commendaret patientiam suam, ut impleret electionem suam, ut confirmaret charitatem suam.

3. De tertio quoque pane, ejus scilicet misericordiæ qua convertit nos ad poenitentiam, tria non tam fragmenta quam frusta vobis appono. Tunc enim, ut bene memini, concussit cor meum, excitans illud ut adverteret **942** suorum vulnera peccatorum, et vulnere sentiret dolorem. Etiam et terruit, deducens ad portas inferi, et præparata iniquis supplicia monstrans. Et ut nihil jam noxiæ remaneret delectationis, meliorem mihi consolationem inspirans, spem indulgentiæ dedit. In his ergo tribus conversus sum: credo quod et vos ipsi.

4. Jam vero quarti panis (ipsa est indulgentia), obsecro vos, diligenter colligite fragmenta, ne pereant. Sunt enim salubria valde, et dulciora super mel et favum. Sic nimirum ex toto indulsit, et tam liberaliter omnem donavit injuriam, ut jam nec damnet ulciscendo, nec confundat improperando, nec minus diligit imputando. Sunt enim aliqui sic donantes injuriam, ut non ulciscantur, sæpius tamen impropere. Sunt et alii, qui licet sileant, manet tamen alta mente reposta, et rancorem tenent in animo: quarum utique neutra plena indulgentia est. Longe ab his omnibus benignissima est divinitatis natura. Liberaliter agit, ignoscit plenarie, ita ut propter fiduciam peccatorum, sed poenitentium, ubi abundavit delictum, soleat et gratia superabundare. Testis est Paulus gentium doctor, qui plus omnibus, cum divina gratia laboravit. Testis est Matthæus, de telonio electus in apostolum, cui etiam Novi Testamenti primum scriptorem esse donatum est. Testis et Petrus, cui post trinam negationem, totius Ecclesiæ pastoralis cura commissa est. Testis denique etiam famosissima illa peccatrix, cui in ipso conversionis initio tanta multitudo dilectionis concessa est, tanta postmodum indulta gratia familiaritatis. Quis accusavit Mariam, et pro se eam oportuit respondere? Si Pharisæus murmurat, si Martha conqueritur, si scandalizantur apostoli, Maria tacet; Christus

excusat eam, etiam et laudat tacentem. Denique illud quantæ prærogativæ, quantæ excellentiæ fuit, quod resurgentem a mortuis prima videre, prima tangere meruit (53)?

5. Sed jam transeamus ad alia. Bonum quidem est nos hic esse, ubi datur fiducia peccatoribus; sed oportet etiam cætera non tacere. Itaque et in continentia ipsa, quæ est panis quintus, tria nihilominus invenio, unde merito clamare possim: *Quia fecit mihi magna qui potens est* (Luc. 1, 49). Forte parvum aliquid reputatis continentiam vestram; sed ego non ita. Scio enim quos habeat oppugnatores, et quantæ illam necesse sit esse virtutis, ut possit resistere talibus. Primus siquidem continentiam nostræ hostis caro est, adversus spiritum concupiscens. Quam domesticus hostis! quam periculosa lucta! quam intestinum bellum! Hostem hunc crudelissimum nec fugere possumus, o anima mea, nec fugare; circumferre illum necesse est, quoniam alligatus est nobis: nam, quod periculosius est et miserabilius, hostem nostrum ipsi cogimur sustentare, perimere eum non licet. Vide ergo quam sollicite te custodire necesse sit ab ea, quæ dormit in sinu tuo. Verum tamen non est hic solus adversarius mihi; alium adhuc habeo, qui circumcinxit et obsedit me undique: et si ignoratis, hostis ille est præsens sæculum nequam. Conclucit inimicus vias meas, et per quinque portas, quinque videlicet corporis sensus, jaculis suis vulnerat me [alias, appetit me], et mors intrat per fenestras meas. Sufficere nimis poterant isti duo: sed, heu me! ecce video ventum validum venientem ab aquilone, a quo panditur omne malum. Et nunc quid superest aliud? *Domine, salva nos, perimus* (Matth. viii, 25). Ecce enim malleus universæ terræ: ecce serpens, callidior cunctis animantibus; ecce inimicus ille, quem nec videre possum: quanto minus cavere? Neque enim est collectatio servare volentibus continentiam: continentiam autem dico non a sola luxuria, sed a cæteris quoque, sicut necesse est, vitiis et peccatis: non est illis collectatio adversus carnem et sanguinem tantum, sed adversus principes et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiae in cœlestibus (Ephes. vi, 12). Et quis est qui jacula 943 eorum ignea possit exstinguere? *Paraverunt enim sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde* (Psal. x, 3); sed et *narraverunt ut absconderent laqueos, et dixerunt: Quis videbit eos?* (Psal. lxxiii, 6. Nunc quidem aperte et violenter, nunc occulte et fraudulenter, semper autem malitiose et crudeliter

PRO DOMINICA I NOVEMBRIS.

SERMO I.

De verbis Isaiaë, vi, 1, «Vidi Dominum sedentem,» etc.

1. *Vidi Dominum sedentem super solium excelsum*

(53) Hic Magdalena confunditur cum Maria sorore Lazari, et Peccatrice, ut sermone 2 in Assumptione. Dubius Bernardus sermone 12 in Cantica.

A impugnant et persequuntur nos. Et ad hæc toleranda, ne dicam superanda, quis idoneus? Credo jam vobis aliquatenus innotescit continentiam difficultas, ut juxta Apostolum sciatis quæ a Deo donata sunt vobis (I Cor. ii, 12). Omnino enim in Domino facimus hanc virtutem, et ipse ad nihilum deducit tribulantes nos. Ipse est qui non modo carnem nostram cum concupiscentiis suis, sed et præsens sæculum nequam cum curiositatibus et vanitatibus suis, etiam et ipsum cum tentationibus suis conterit Satanam sub pedibus nostris. Nunquid non merito dixeram inveniendum in continentia, unde clamarem: *Quia fecit mihi magna qui potens est?*

B 6. Jam vero sexti panis fragmenta accipite. Est autem panis iste gratia promerendi, bona scilicet æternæ vitæ. Quam gratiam in tribus maxime constare arbitror: in odio præteritorum malorum, et contemptu præsentium honorum, et desiderio futurorum. Septimus quoque panis est spes obtinendi, cujus nihilominus teneo fragmenta tria; et eorum sapor dulcis admodum gutturi meo. Tria, inquam, sunt quæ sic roborant et confirmant cor meum, ut nulla me penuria meritorum, nulla consideratio propriæ vilitatis, nulla æstimatio cœlestis beatitudinis, ab altitudine spei dejicere possit in ea firmiter radicatum. Desideratis ea, an reservanda sunt propter eum qui dixit: *Mel invenisti? comede quod sufficit tibi* (Prov. xxv, 16). Sic completur quotidie quod de se ipsa Sapientia prophetavit: et nunc id ipsum video, quoniam *qui edunt me*, ait, *adhuc esurient* (Eccli. xxiv, 29). Proinde non vos protraham ultra, sed nec vestram fraudabo esuriam; quoniam quidem sic paratos vos video, ac si necdum sumpseritis quidquam. Tria considero, in quibus tota spes mea consistit: charitatem adoptionis, veritatem promissionis, potestatem redditionis. Murmuret jam, quantum voluerit, insipientis cogitatio mea, dicens: Quis enim es tu, aut quanta est illa gloria, quibusve meritis hanc obtinere speras? Et ego fiducialiter respondebo: Scio cui credidi, et certus sum quia in charitate nimia adoptavit me, quia verax in promissione, quia potens in exhibitione: licet enim ei facere quod voluerit. Hic est funiculus triplex qui difficile rumpitur, quem nobis a patria nostra in hunc carcerem usque demissum firmiter, obsecro, teneamus: ut ipse nos sublevet, ipse nos trahat et pertrahat usque ad conspectum gloriæ magni Dei, qui est benedictus in sæcula. Amen.

etelevatum, et plena erat omnis terra majestate ejus. Sublimis quædam visio prophetico nobis sermone describitur. *Vidi*, inquit, *Dominum sedentem*. Ma-

gnum spectaculum, fratres, et beati oculi qui vident. Quis non toto desiderio concupiscat tantæ majestatis gloriam contemplari? Hoc quippe sanctorum omnium unicum semper desiderium fuit. Ipse est enim in quem desiderant angeli prospicere, quem videre vita æterna est. Sed aliam, fratres, audio prophetæ ejusdem, et ejusdem Domini longe dissimilem visionem. Siquidem Isaiaë iste est, qui in alio loco sic loquitur: *Vidimus eum, et non erat ei species neque decor; et æstimavimus eum tanquam leprosum* (Isai. lvi, 2), etc. Ubi illud præsum considerandum est, quod communis illa, hæc prophetiæ prærogativæ propria videatur. Non sine causa sane ibi, *vidimus*, scriptum est; et hic, *vidi*: nisi ut illam quidem intelligas esse communem, hanc vero excellentiæ singularis. Siquidem absque specie et decore 944 vidit eum, et sprexit Herodes: viderunt ipsi quoque Judæi, qui et dinumeraverunt omnia ossa ejus. Jam vero super hæc visionem beata manifeste propheta denuntians ait: *Tollatur impius, ne videat gloriam Dei* (Isai. xxvi, 10).

2. Multifarie ergo multisque modis non solum locutus in prophetis, sed et visus est a prophetis. Agnovit eum David minoratum ab angelis; Jeremias etiam vidit eum in terris cum hominibus conversantem; Isaiaë modo super solium excelsum, modo non solum infra angelos aut inter homines, sed tanquam leprosum se vidisse testatur, id est non in carne tantum, sed in similitudine carnis peccati. Tu quoque si desideras videre sublimem, humilem prius Jesum videre curato. Intuere prius exaltatum in deserto serpentem, si videre desideras regem in solio residentem. Ista te humiliet visio, ut illa exaltet humiliatum. Reprimat et sanet ista tumorem tuum, ut illa repleat et satiet desiderium tuum. Exinanitum vides? non sit otiosa visio, quia exaltatum otiose videre non poteris. Similis eris illi, cum videris eum sicuti est: esto et nunc similis ei, videns eum sicut propter te factus est. Si enim ne in humilitate quidem similitudinem ejus abnuis, certa tibi sublimitatis quoque similitudo debetur. Nunquam ille socium tribulationis a communione gloriæ patietur arceri. Denique usque adeo non dedignatur passionis suæ consortem et in regnum admittere secum, ut in cruce confitens latro eadem die cum eo fuerit in paradiso. Hinc est quod ait etiam ad apostolos: *Vos estis qui permansistis mecum in tribulationibus meis, et ego dispono vobis regnum* (Luc. xxii, 28, 29). Quia ergo si compatimur, et conregnabimus: sit interim meditatio nostra, fratres, Christus, et hic crucifixus. Ipsum ponamus signaculum super cor, signaculum super brachium nostrum. Ipsum amplectamur brachiis quibusdam vicariæ dilectionis, ipsum sequamur studio piæ conversationis. Hoc enim iter, quo ostendatur et nobis ipse, qui est

(54) In plerisque manuscriptis continua serie sermones tres sequentes conjunguntur, et fere deest quintus, qui nova commentatio est in verba Isaiaë: sed tamen in Colbertino et Albo Mantellorum codici-

salutare Dei: sane non jam sine specie et decore, sed in claritate tanta, ut majestas ejus repleat orbem terrarum.

3. Opportune siquidem visione prima, tanquam hiemali adhuc tempore, non super solium, sed in inferiori atque humiliori habitatione videtur. Duplicem quippe solet habere magna domus quælibet mansionem, æstivam superius, inferius hiemalem. Igitur dum ipsa etiam discipulorum corda brumali adhuc glacie stringerentur, et Petrus quoque non minus gelido corde, quam corpore calefaceret se ad prunas; tempus omnino non erat habitandi in solio, vel potius apparenti. At ubi cantabitur canticum novum: *Hiems abiit et recessit, flores apparuerunt in terra nostra* (Cant. ii, 11, 12); opportune jam tunc ascendetur in solium, et habitabit Dominus in excelso.

4. Puta ergo Isaiaem, cum hæc loqueretur, illius gloriæ temporis oculo prævidisse prophetico: *Vidi*, inquit, *Dominum sedentem super solium excelsum*, etc. Sed quid putamus? quale est solium istud, fratres? Neque enim Altissimus in manifestis vel manufactis inhabitat. Nulla omnino materia corporalis apta tanto solio, tantæ fabricæ congrua, digna tanto habitatore videtur. Vivis est construenda lapidibus fabrica spiritualis, quam vera et æterna Vita sua inhabitatione dignetur. Quod si minus tanto ædificio sufficit angelica creatura, prævaricatorum utique minorata præcipitio: suscitetur certe de terra inopem, et de pulvere erigatur pauperem, ut collocet eum cum principibus, et solium gloriæ compleat. Et fortassis propterea ipse qui vidit, non modo excelsum solium; sed et elevatum quoque describit: ut proinde et angelorum stabilis celsitudo, et hominum misericors elevatio designetur. Quæ sequuntur, diligentior et ipsa considerationem desiderare videntur: ideoque sufficiat hodie vel cœpisse.

945 SERMO II (54).

De verbis Isaiaë prophetæ, vi, 1, 3.

1. *Plena erat*, ait contemplator noster de eo, quem super solium viderat, *majestate ejus omnis terra*. Adveniat, Domine regnum tuum, ut majestate tua sicut cœlum repletur, repleatur et terra. Ut quid enim princeps hujus mundi tanto ubique furore debacchatur, nisi quia terra data est in manus impij? Sed hæc est hora ejus, et potestas tenebrarum. Erit certe quando qui in cœlo locum non habuit, et ab ipsa quoque terræ superficie exturbabitur miser, cavernis utique subterraneis recludendus. Hinc quippe propheta David sanctorum prosperitate præmissa, de maligno et angelis seu membris ejus adjecit, et ait: *Non sic impij, non sic, sed tanquam pulvis, quem projicit ventus a facie terræ* (Psal. 1, 4). Nulla jam tunc tentandi facultas erit.

bus reperitur. Et in libris Florum quinque isti sermones laudantur. Vide lib. x, cap. 9 et 10. Obser- a voces *seraphim* et *cherubim* in singulari scribi cum littera *m*, in plurali cum *n* in vetustis libris.